

HAZAÚT

Résnyire nyitott szájjal csókoltam meg, de csak a zárt ajkát kaptam be, hiába kértem a nyelvét, nem adta. Dia talán épp az ellenkezőjén ütközött meg, hogy mit akarok itt nyálazni a búcsú pillanatában, holott csak az ő elvárásainak próbáltam megfelelni, de a hiba megtörtént, valószínűleg már jóval korábban.

Valaki magassarkúban kopogott el mellettünk, a másik irányból bőröndkerekek görgését hallottam. Az érkező vonat gőzszelepe élesen sziszegett. Friss percc illata nyomta el az olajszagot, s én lemondóan gondoltam az oldaltáskámban lapuló szendvicsekre. Pedig azt a pár eurót külön péksüteményre tettem félre, hogy a csomagolt vacsora mellé legyen valami desszert is, de egy be nem fejezett, kapkodó szeretkezés miatt késve érkeztünk a pályaudvarra, és már nem volt idő beállni a *Bäckerei* előtt kígyózó sorba.

Kezemet válláról az arcához emeltem, ujjaim külső élével megcirógattam. Nem mosolyodott el, csak kékre festett szemhéja alatt látszott valami puha mozgás.

Azért majd hívj, hogy mi a helyzet, szólalt meg végre.

Nem hiszem, hogy gond lesz.

De, mindig kiírják a Keletit, úgyhogy csak hívj.

Holnap úgyis *Skype*-olunk.

Megvártam, amíg kontyát igazgatva a mozgólépcső tetejére ért. Nem nézett vissza, noha ő maradt itthon, s én utaztam haza. Egy szenvedélyes csókkal búcsúzó pár miatt még nem tudtam fölszállni a 261-es kocsira, ahol megláttam, hogy nemcsak az *Abfahrt* táblán áll Berlin–Drezda, de a vagonok ajtaján is. Ez már gyanús volt, mégse tulajdonítottam különösebb jelentőséget a vonat egész hosszán morajló, unalomig ismert és mindig jogtalanul tartott magyar panaszra. Nincs hely, se semmi. Át kell szállnunk Drezdában. És még ezek büszkék az EU-ra. Inkább angolul kértem elnézést az emberektől, ahogy oldalazva kerülgettem őket a keskeny folyosón, mert a német kiejtésem könnyen lebuktatott volna.

Nem mintha szégyenleném, hogy magyar vagyok, és ez az anyanyelvem; noha immár másfél éve tartó rendszeres látogatásaim Diánál kétségtelenül megfestették és egyre részletesebben színezték egy másik élet illúzióját – egyszerűen néma akartam maradni. Eltérített szerelvénnyel utasának lenni eleve sorsközösség, és én nem akartam magamat még a nyelvi közösség elvárásaival is nyomasztani. A két napja vásárolt angol könyv is kéznél volt, amivel csak addig kívántam tákarózni, amíg utastársaim el nem alszanak, hogy aztán tüntető hallgatásba burkolózva magam elé idézzem a képet, amint meztelenül ülök az ágy szélén, és nem tudok elaludni.

Ez otthon sem volt másként, mégis azt hazudtam Diának, hogy nem az ára miatt járok hozzá repülő helyett *SparNight*-tal, hanem mert csak a vonaton tudok olyan jól aludni, mint mellette. Holott a vele töltött éjszakák többnyire álmatlanul teltek a félresikerült szeretkezések után; Berlinben a drapp kocás szőnyeget nézhettem a lábaim között, náluk Pesten a csiszolatlan parkettát; még a Kőfaragó utcai albérletben volt a legjobb, ahol a dohányzóasztalhoz húzódva sorozatok nézésével vártam ki a hajnalt.

Erről akartam csöndben, magyarul gondolkodni, s hogy akkor mégis mi volna ez az illúzió egy másik életről, ha ez sem itt, sem ott nem változik.

Valamit megértettem a hangosbemondó német szövegéből, de miután láttam, hogy ülnek az előre lefoglalt helyemen, angolul is rákérdeztem a kalauznál. Keressek egy szabad ülést Drezdáig, ennyit mondott, a jegyem ugyanis nem erre a vonatra szól – majd nyújtott lépésekkel a mozdony irányába indult, akárha tüntetőleg hagyná el a süllyedő hajót. Angolul köszöntem a fülkében is, ahol helyet találtam, de egy körszakállas férfi azonnal rám ripakodott, hogy miért nem magyarul mondom. Fehér nyloningjének gallérja a sötét pulóver nyaka alá volt gombolva, és egy protestáns lelkész szigorúságával vonta össze szemöldökét.

Amíg feltornásztam a bőröndömet a tartóra, azon gondolkodtam, miből jöhetett rá, hogy magyar vagyok. Nem a Tisza cipőm volt rajtam, más ruhadarabom sem volt ott-honi márkájú. Talán a kiejtésem, merengtem tovább, ez viszont a hiúságomat bántotta. Legalább azt megtudtam, hogy vágányzár miatt kell így utaznunk; Drezdából pótlóbuszokkal visznek majd át a cseh határra, ahol már a saját vonatunkra szállunk.

Elóvettem a mobilomat, de mivel nem volt wifi, hogy *Viberen* írjak, az SMS-re meg sajnáltam a pénzt, nem szóltam Diának. A róla szóló nyugodt gondolkodáshoz most szükségem volt az ő sejtett nyugtalanságára. Nem is olyan régen még épp az ilyen helyzetekben küldött üzenetek oldották föl a magányomat; megváltással ért föl, ha a hiábavaló ivászzal töltött esték után az éjszakai buszon nem voltam rákényszerítve a néma önostorozásra, hanem pár gombnyomással megoszthattam a lét fölött érzett általános melankóliámat az az emberrel, akitől a vigaszt vártam. Dia szmájlikkal válaszolt, s én ilyenkor magam előtt láttam, ahogy csíkos pizsamanadrágban, felhúzott lábakkal ül az ágyán, és a valóságban is megmosolyogja éretlen rosszkedvetem. De itt a vonaton csak akkor remélhettem, hogy gondol rám, ha éppen fordítva jártam el, és megvontam tőle a híradást.

Németh Gábor Dávid

SZOBA

Behajtogattam a szoba sarkait,
hogy kisebb teret kelljen kitölteni,
mint a kétoldalú ragasztó, összetapasztok
felületeket. – Mint a kétoldalú ragasztó,
hogy tárgyként beszélhesek magamról,
távolságtartón, kegyetlenül.

A szoba külvilág általi meghatározottságát
formálhatom, végül egy hellyel azonosítom
magam. Se nem élő, se nem halott. Érinthetetlen.

KÖZELÍTŐ

Használt óvszerben lóg a hold – az éjszakával
stigmatizálva. Kínosan messze van. Te már alszol,
egymásra rakódnak a szuszogásaid jelentésrétegei.
Vajon kicserélhetjük-e egymást a sötétben?
A lábaink hegyesszöveget zárnak be, egészen
kicsit, minden nap közeledtek pár fokkal. Csak az
tetszett, hogy akarsz. Valójában, mint egy
exponenciális függvény az x tengelyen, soha nem
érhetlek el.

Nyúltam a jegyemért, amint meghallottam
a fülkeajtó tolódását, de nem a magas kalauz,
hanem egy gömbölyű nő lépett be. Annyit,
hogy a helyén ülök, még úgy is megértettem
az elnéző mosoly mögül rám zúdított német
monológból, hogy figyelmemet teljesen lekötötték
az arcán hullámozó zsírpárnák; az egymásra
lógó lebernyegek úgy rezegtek állkapcsa
mozgásától, akár egy orángután üres po-
fazacskója. A körszakállas buzgón fordítani
kezdett, miközben én már apatikusan sze-
delődzködtem; a hölgy reklamálni volt,
mondta, talán nekem is meg kellene próbál-
nom, ők is így jutottak ülőhelyhez.

Kabátomat a folyosó falához rögzített le-
csapható székre terítettem, mivel a bőröndöm-

ről egyfolytában lecsúszott, és ülni is kényelmesebb volt így. Nem szűrődött ki elég fény a fülkéből ahhoz, hogy olvassak, ezért egy darabig képeket nézegettem a mobilomon.

Diáról összesen négy fotót csináltam, amiből hármon alszik, a negyedikbe belesétált. Berlinben is inkább egy falra vetülő árnyék, a vizes aszfalt csillogása vagy a délutáni kávé gőzölgése érdekelt, ahogy Budapesten se készítettem másféle képeket, s ez akár valamilyen otthonosságot is jelezhetett volna, ha nem tudnám magamról pontosan, hogy jobbra menekülni szoktam a paplangyűrődésnyi részletekbe. Most is elterelődött a figyelmem; a bőrcipőm talpától szivárgó esővizet néztem, ahogy a sínpálya kanyargásától függően ide-oda csordogált a sűrű padlón.

A kedd délelőtt kivételével egész héten esett. A Schlachtensee-hez mentünk ki sétálni, s bár a villanegyed vörös köves járdáit ázott avar borította, a Tisza cipőmet vettem föl. A nap még átsütött a juharok sárgás lombozatán, és lyukacsos árnyékokkal rajzolta meg a környéket. Akkor kezdett esni, amikor a tóparhoz értünk, s ez eleinte egész romantikusnak tűnt; szelíden gyűrűzött a víztükör, mi pedig egyszerre nyúltunk öntudatlanul egymás kezéért, mintha ez volna az alkalmas pillanat a békülésre, amiről sose beszéltünk, noha a szükségét mindketten éreztük. Aztán rendesen rákezdett, és húsz percig kellett a nadrágunk szárát ráncigálva caplatnunk a zuhogó esőben, mire Dia belátta, hogy itt nem fogunk kávézót találni.

Néhányan a kezükben bőrönddel, a vállukon táskával léptek ki a folyosóra. Tyúklépésben indultak a kocsik két vége felé, s nekem föl kellett állnom, hogy egyáltalán esélyük legyen elférni. Egy élesebb kanyarnál

eldőlt a bőröndöm, a tetejéről lezuhant a válltáska, amire rögtön rátapostak. Időközben teljesen besötétedett, hiába lestem a nyakamat kitekerve az ablakot, nem tudtam kideríteni, merre járunk. A toporgó utasokból már tömött sor alakult, mikor a körszakállas felesége a vécé felé kezdett tolnakodni. Nehogy leszálljak, vetette oda útközben, csak a következő lesz a végállomás. Műanyag-illatú parfümjét a sörtől bőfögő egyetemisták szájszája se nyomta el.

A koronázási menetet rajzoló művészek a Szent György téren

Semmi kedvem nem volt egyetlen megállóra helyet keresni magamnak, pedig a kalauz is jelezte, miután továbbindultunk az állomásról, hogy több ülés is felszabadult. Úgy éreztem magam, mintha csak metróznék, ahogy egész héten metrón ültünk, és kávézó-tól kávézóig menekültünk az eső elől.

Reggelente is esett, ami engem az álmatlan éjszakák miatt nem ért váratlanul, csak Dia bújt hozzám kissé elkeseredve, hogy pont most van ilyen idő. Mire az ágyban elköltött reggelivel kivártuk, hogy elálljon, majd kényelmesen összekészültünk, már délután felé járt a nap. Mikor aztán húsz-harminc perc metrózás után odaértünk valahová, megint eleredt, és a múzeumok is bezártak. Ő másfél éve tanul kint, én ugyanennyi ideje járok hozzá, de még egyszer se jutottunk el a *Jüdisches*

*Museum*ba. Az állandó jelenlét és a folytonos visszatérés miatt mindent pótolhatónak tévedtünk. Általában az első cigarettám szagára ébredt, mikor nem bírtam tovább egyedül gondolkodni kettőnkéről, miközben hallottam a szuszogását, és emelkedő-süllyedő mellett néztem, ami ilyenkorra megmagyarázhatatlanul idegenné vált, hiába fogtam és nyaltam, mielőtt elaludt volna. Bár rosszallta, ha evés előtt rágyújtok, és távollétem alatt mindig megpróbált leszokni, azért kért egy slukkot a kezemből.

Drezdában vettem észre, hogy elfogyott a cigim, de nem kockáztathattam meg, hogy lekésem a pótlóbuszt, amiről egyelőre azt se tudtam, hol áll meg. Magyarok és németek vegyesen vonultak a kijárat felé, én meg csak néztem a pályaudvar vasmerevítésű üvegfalát, amin az utcai lámpák sárgás fénye és a benti neoncsövek fehérsége összemosódott. Bár tető volt a fejem fölött, úgy éreztem, kint ázok az esőn, s ha nem gyújthatok rá azonnal, állva elalszom. Két *Tabakladen* is útba esett, de ekkor egy józanító ütés a hátam közepébe talált, és mire bármit is mondtam volna, a körszakállas meg a felesége ott loholt mellettem.

Amíg sorban álltunk a csomagtartóhoz, egy görnyedt, kopasz férfitől sikerült kérnem egy szálat, de ez nem oldotta meg a hátralévő út cigarettahiányát. Amennyi ember ott tolongott a busznál, akár kétszer is megjártam volna a pályaudvari trafikot, ha a körszakállas nem kér meg rá, hogy ugyan tegyem már be a bőröndjeiket a csomagtartóba, amíg elszívom, foglalnak nekem is helyet.

Szerencsére tőlük távol, hátul maradt csak ülés, amit ők persze végtelenül sajnáltak. Egy fülhallgatós lány mellé ültem le, aki kezével tartotta el a függönyt, hogy kilásson az

ablakon. Nem fordult felém, göndör fekete haja pedig eltakarta az arcát. Itt végre csöndre számíthattam, ezért elővettem az angol könyvem, miután a csomagolt szendvicsek látványától végképp elment az étvágyam, amit a cigi már amúgy is elnyomott.

A *Buchhandlung*ba is a váratlanul eleredt eső elől futottunk be; csak szerettünk volna felmelegedni, megszáradni kicsit, aztán fél órát tébláboltunk a polcok között, mire elbírtam dönteni, mit veszek meg. Végül azt is

Elindulás a templomból

Dia fizette ki a bankkártyájával, az én készpénzem inkább a vacsorára kellett, a humboldtos diákjával még kedvezményt is kaptam. Sötétedésig már nem esett aznap, csak a hideg sűrgetett bennünket valamennyire, amit leginkább Dia kinyújtott pulcsijának ujjába bugyolált kezén, és az egyre tisztábban látszó lehetünkön éreztem. Egy alaknak láttam magunkat, ahogy összeölelkezve átsétáltunk a *Marschallbrückén*, lépteink maguktól igazodtak egymáshoz, és együtt vettük észre a csatorna vizének érdekesebb fodrait, vagy a sörözők ablakában ücsörgők kirakatszerűségét. Csuklyáinkat egymásba fordítva csokolóztunk, amikor megint a nyakunkba szakadt az ég. Moziba akartunk menni, s még időnk is lett volna addig, hogy együnk, de a kebabot már untuk, a többi helyet drágállot-

Siska Péter

VALÓSÁGHIÁNY

1.

Vérző száj
szólítja
a létbe őket:
a sejtek
csak szavak.
Jelek.

2.

Látom,
a díszletek között
járnak,
de nem szabad
megértenem –

3.

a dolgoknak már
nincsen nevük.
Egy kéz, ami
senkihez
sem tartozik,
kinyitja az ajtót.
Havazik.

MÍNUSZ EGY

Elindulok lefelé
a lépcsőn. Többé
nem gondolok
másra, csak
amire szabad –
már nem látom
a csillagokat, de
még hallom
őket, énekelnek
(üvöltenek).
A levegő forró.
Nagyon hideg.

tuk, így ennek a topogásnak a végére is bőrig áztunk, és inkább hazamentünk vacsorázni.

Ez is olyan döntés volt, ami a másik élet illúzióját erősítette bennünk, pedig két nap múlva vonatra szálltam. Mintha mindig mindenhez találhatnánk alkalmasabb időpontot; ha nem ma, hát holnap vagy holnapután, vagy amikor legközelebb kijövök. Most épp arra alkalmas az idő, hogy oregánós húst süssünk, és száraz melegítónadrágban a fűtőtest mellé húzódva együk meg a kanapén.

A saját fejem koppanására ébredtem. Első dolgom volt oldalra pillantani és megbizonyosodni róla, hogy a fülhallgató lány nem vette észre. Továbbra is az ablakon bámult kifelé, pedig ott a szalagkorláton villogó macskaszemeken túl nemigen volt látnivaló.

Az ölembe ejtett könyv, amit a szundikálás alatt össze is gyűrtém, ismeretlen oldalon volt kinyitva. Visszalapoztam ahhoz a bekezdéshez, ahol elaludtam, de nem találtam ismerős mondatokra, ezért még hátrébb kezdtem keresgélni, ahhoz viszont nem volt türelmem, hogy egy biztosan olvasott szakasztól indulva, akár ismétléseken keresztül jussak vissza az elhagyott szövegrészig, ezért gyakorlatilag ugyanazon a négy oldalon jártattam föl-alá a szemem, amíg észre nem vettem, hogy nincs a kezemben semmi.

Egy élesebb kanyarban hullhatott ki az ölemből a könyv, ami azt jelentette, hogy megint elaludtam. Mielőtt lehajoltam volna érte, újra meglestem, lebuktam-e a szomszédomnál, aki még mindig az ablakon túli világgal volt elfoglalva. A vizes padlótól bekoszolódott borítót papírzsebkendővel töröltem le, és egy rágót is előkotortam a nadrágból, hogy állkapcsom gépies jártatásával akadályozzam meg, nehogy megint elbóbiscoljak. Kedvem lett volna megkínálni őt is.

Az egész heti álmatlanság zsibbasztotta végtagjaimat és lüktetett a szemgolyómban. Olvasás helyett inkább zenét hallgattam volna, de tudtam, úgy biztosan elalszom, s nem az volt a gond, hogy ezt ne akartam volna, hanem hogy folyton felébredtem, és az még rosszabb volt, mint a nem alvás.

Mindenáron át kellett rágnom magamat azon a bekezdésen. Arcizmaimat erőltetve

szinte kipecskeltem a szemhéjamat, és két veszőnél két laposat pislogva elolvastam az első mondatot. A pontnál, mint a vonatott előjátékban két csók között, hosszabb pihenőt tartottam, s mire kinyitottam a szememet, hogy belekezdjek a másodikba, a könyv helyett már Dia volt az ölemben, aki üres tányérját félretéve csukott szemmel hajolt a számra.

Arcomat kiemeltem a két oldal közül, és megint jobbra sandítottam, ahol a göndör hajú lány elnézően mosolygott. Orra hegyén két apró horpadás, akár a gribedli a szájsarkában. Próbáltam folytatni a második mondatból, de rövidesen kiderült, hogy ehhez újra kell olvasnom az elsőt is. Rákészülésként fölemeltem a tekintetem a könyvből, így az ablakon betűző reflektor fényében megláttam a szeplőit. Az ágyékomban bizsergést éreztem, ami nem hasonlított a kialvatlanság okozta izomrángásokhoz.

Azt hittem, csak pislantok egyet, ám valójában most nyitottam ki a szememet. Nem állhattam meg, hogy ne nézzek rá újra. Kissé előrehajoltam, hogy szétálló hajcsigáitól láthassam az arcát, erre ő is felém fordult, megint elmosolyodott, de a szeplőknek és a gribedlinek nyoma sem volt.

Felgyújtották az utastéri neonokat, majd németül is, angolul is bementék, hogy megérkeztünk, s ezzel végképp visszarántottak a valóságba. Mire kikotortam szemem sarkából a csipákat, a busz már leparkolt, a lány pedig állva várta, hogy kiengedjem. Időbe telt megtalálni a bőröndömet, s így jó tíz méter távolságból kellett követnem utastársaimat, ha nem akartam eltéveszteni a vágányt.

Egy óra tizenkét perc volt, a digitális tábla szerint húszkor indultunk; ha lett volna nálam cigi, ennyi idő alatt akár kettőt is elszívhatok. Dia egyet is alig, mert ha jöttem, nemcsak az ágyban szippantott bele az enyémbe, hanem sokszor egész szálakra is rágyújtott. Fél év kihagyás után viszont olyan lassan cigizett már, hogy a bulikból hazafelé menet többször miatta késtük le az éjszakai járatokat. Bórszínű ajkával csücsörítve fújta a füstöt, minden slukkra külön koncentrált, mint ha az volna életében az utolsó, s nekem ezt látva végképp elment a kedvem, hogy valaha is újra megcsókoljam.

Kutatni kezdtem a várakozó arcok között, figyeltem, hol parázslik föl egy cigarettavég. Pár méterre tőlem ő is ott pőfékelt, fázósan egyik lábáról a másikra állt, a fülhallgatója ki-

Építik az esküemlévényt

tekeredett olajzöld kabátja kapucnija alól. Már éppen fontolgatni kezdtem, milyen nyelven szólítsam meg, amikor a kopasz, öltönyös férfi, akitől Drezdában is kaptam egy szálát, vigyorogva elém gönyedt, szájában fogai közé harapott *Camel* füstölgött, és megkínált egy cigarettával.

Három vagonnal arrébb kellett gyalogolnom a 261-eshez, s amíg a bőröndjünkkel küszködő embereket kerülgettem, szem elől vesztettem a lányt. A lépcsőnél előreengedtem egy ballonkabátos német férfit, és fölsegítettem a felesége csomagját. Mire a 25-ös fülkéhez értem, a vonat már elindult, s a függönyöktől egészen addig nem láttam, kikkel ülök egy kabinban, amíg el nem húztam a tolóajtót. Egy kreol bőrű, szemüveges srác és a szőke barátnője mellett ott ült ő is.

Újabb rágót vettem a számba, hogy a nikotin mellett ez is segítsen ébren maradni, majd olvasni kezdtem. Pár perc alatt végighaladtam a bekezdésen, amivel a buszon küszködtem, és ceruzával aláhúztam benne egy mondatot. De az angol szöveg most nem segített kívül helyezkedni az emberi közegen, mivel a fülkében ülő pár szünet nélkül ezen a nyelven bazsalygott.

Utazni amúgy is csak egyedül tudok. Amikor nyár elején vagy karácsonykor együtt jöttünk haza, Dia semmi olvasnivalót nem csomagolt magával. Ha zenét akart hallgatni, akkor az én *iPodomat* kért kölcsön, ha mégis belelapozott valamelyik újságomba, tízpercenként meg akart vitatni valamit. Eleve tapintatlanságnak érzem a hangos beszédet a vonaton vagy a repülőn, magyaráztam neki meglehetősen hangosan, rácáfolva ezzel saját elveimre, amikor először veszünk össze a kérdésen. Ő viszont kizárólag beszélgetéssel és alvással tudta magát lefoglalni, éppen ezért kért meg rá, hogy a vizsgaidőszakban menjek ki hozzá, hogy hazafelé legyen kihez szólnia. A következő alkalommal türelmesen kivártam, amíg álomba beszélte magát, utána csak vállamnak támasztott feje zsibbasztó kényelmetlenségét kellett elviselnem, közben nyugodtan olvashattam; én úgyse bírtam aludni.

Makacsul bámult kifelé az ablakon. Vele szemben ültem le, de göndör tincsei továbbra is úgy kunkorodtak az arca elé, hogy nem

Báró Bornemissza Elemérné Szilvássy Carola
(Forrás: Erdélyi Református Gyűjtőlevéltár)

láthattam őt tisztán. Bordó pulóverben és feszes csípőnadrágban volt, ölében magyar nyelvű, vastkos anatómiakönyv, gerincén könyvtári raktárszám fehérlett. Reméltem, hogy lábaink majd összeakadnak a szűk helyen és szóba elegyedünk egymással, de már Prága előtt lerúgta hasítottbőr csizmáját, s összegömbölyödve az ülésen elaludt.

Diával nyáron kis híján lekéstük a vonatot, mert nem tudtuk, hogy Prágában nem csak várakozik, de a csatlakozás miatt át is áll egy másik vágányra. Ő gumicukrot, én gyomor-maró kávévettem a trafikosnál. Fogam alatt homokként csikorgott a zacc, Kelet-Európa, gondoltam, milyen otthonos, minden korty

után. Egészen a pályaudvar bejáratáig mérészkedtünk, hiszen fél órát is álltunk itt. Összeborulva, komótosan sétáltunk, amíg találtunk egy padot. Dia összehúzta magán a kardigánt, keresztbe tett lábbal az oldalának dőlt, és időnként a számba tett egy gumbékát. Nem sokat láttunk innen a városból, de a szemközti sarkon egy telefonfülke melletti stenciles graffiti újra eszünkbe juttatta, milyen régóta el akarunk ide jönni. Fejben az egész nyarunkat elterveztük, mire visszaindultunk a vonathoz. Szerencsére bőven rászámoltunk tíz percet, mire ugyanis az éjszaka is nyitva tartó három pénztáros közül megtaláltuk azt, amelyik beszélt angolul, és ő kiderítette, hova állt át a szerelvényük, alig egy perc maradt az indulásig.

Szívesen kértem volna tőle egy szálat, de nem ébredt föl, mikor aprót zökkenve beálltunk. Kinéztem az esőverte ablakon, hogy megtudjam, pontosan mikor indulunk tovább, de váratlanul tolatni kezdtünk, és a hirtelen rándulástól majdnem az ölébe buktam. Ekkor nyílt ki a szemem, s rájöttem, csak a fejemet ejtettem a mellkasomra. Ketten maradtunk a fülkében; a kreol fiú és a barátnője a peronon levegőzött.

Álmában végre arccal felém fordult, öntudatlanul szolgáltatva ki magát. Akárha Diát néztem volna, hiszen több mint két éve nem láttam senki mást alvás közben, engem pedig több mint két éve nem látott senki ilyen ártatlanul, hiszen Dia korábban aludt el és később kelt, mint ameddig én álmatlanul tettem-vettem.

Magas homlokát sűrű szemöldök határolta, egészséges kis húspárnák ültek a szemek alatt, hosszú orra a megálmódott horpadások helyett apró göbben végződött. Lilás ajka félig elnyílt, s egy eléje pöndörődő fekete hajszál ide-oda rezdült a légzésétől. A szemét valamiért kéknak képzeltem.

Guruló bőrönd hangjára kaptam fel a fejem. Feketébe öltözött, sovány nő lépett a fülkébe, és szlávosan recsegő angollal kérdezte, van-e szabad hely. Ha nincs lefoglalva, gondolom, szabad, mutattam az alvó melletti ülésre, mert szerettem volna, ha a másik lány és köztem marad egy üres szék. Hatalmas

Kristiina Ehin

MOSZKVÁBA TÁNCOLVA ÉRTEM

Moszkvába táncolva értem
megrabolt, bódult asszony
a metrói égő sötétje
korábban ismeretlen
lángokat szított szememben
már tudom hogy fonódhat kéz a kézbe
hogy suhannak mégis ily könnyen háborítatlan a léptek
kezünk hogy simítja a koldusok kalapját
reggelre Pszkovban a szerelmes éjtől elgörbültek az antennák
szép és világos idő jön
beindítod a verklit
zene szivárog
az ujjaim közül
a szobát bearanyozzák
a nyírfák
árnyaink feketék
feketék
méhek vagyunk, a kaptárba csak pillanatokra
bejutott mézszívók
halak járnak a levegőben
különös, különös út

BALÁZS Anna fordítása

bőröndjén kívül púposra tömött válltáska és egy kis retikül volt nála. Tudtam, hogy segítenem kell majd neki, de csak akkor fordultam feléje, amikor egyenesen rákérdezett, nem tenném-e föl a bőröndjét. A hirtelen felállástól fejembe tódult a vér, egy pillanatra elhomályosult a kabin látványa; be kellett hunynom a szememet, de igyekeztem pislogásnak álcázni rosszullétemet. Helyet csináltam a bőröndnek, majd próbából a fülénél fogva megemeltem. A nő bocsánatkérően mosolygott, hogy ez bizony nehéz. Harmadszorra sikerült csak feltennem a tartóra, de hiába készítettem elő a helyét és mértem ki pontosan a mozdulatot, egy másik táskát így is lesodortam, ami nagy csattanással a lábfejemmen landolt.

Egyszerre nyitottuk ki a szemünket, és egymásra néztünk. Valójában barna volt, s pompán fénylett, mint egy bogár kitingpáncélja. Szinte meg sem lepődtem, hogy az ősz hajú nő sehol sincs, és mindössze az ő lába csúszott le az ülésről. Bátorralanul nyújtózkodva vette ki a füléből a dugót.

Nem tudod, hol vagyunk, kérdezte.

Prágában.

Van még idő egy cigire?

Te onnan jobban látod az órát.

Harmincnyolc van, pillantott ki az arcom mellett.

Akkor már csak Pesten.

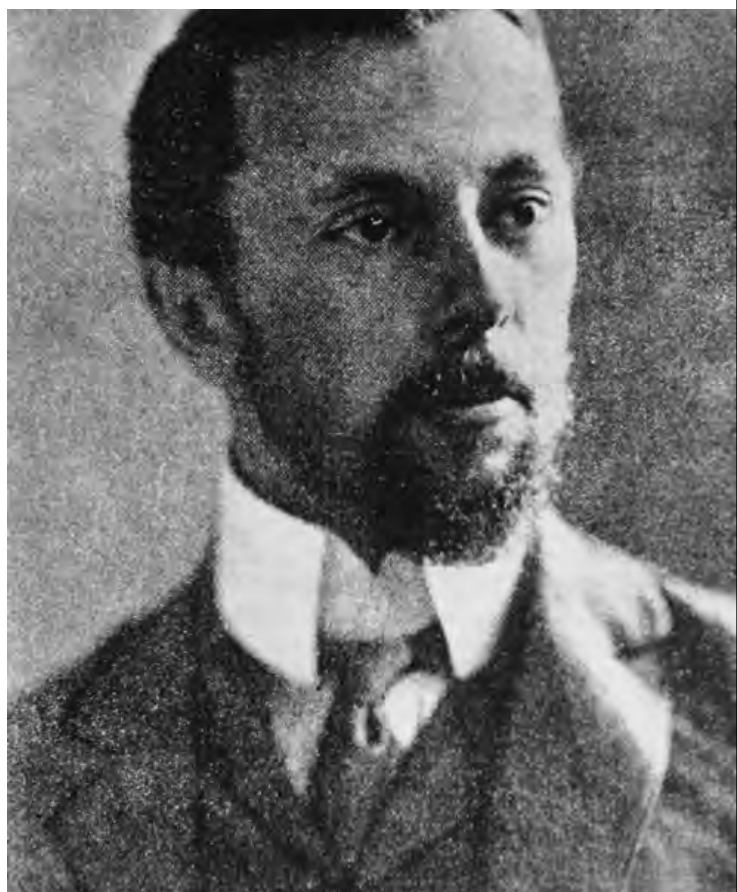
Én Vácig megyek, mondta, majd a folyosó felé nézett, mert a szőke lány és a kreol fiú épp ekkor jöttek vissza. Követtem a tekintét, de mire visszafordult, már újra a fülében volt a dugó, és lábait felhúzával igazgatta magán a takarónak használt kabátot.

Már nem kellett olvasással védekezni, időközben ugyanis mindenki elaludt. Figyeltem, hogyan csapódik az ablakhoz egy-egy esőcsepp, hogy aztán pillanatokon belül szétkenődjön és összefolyjon a többivel, saroktól sarokig tartó átlókat húzva az üvegen. A rágó íze elment, mállott és foszlott a számban, s már nem segített az álmoság elűzésében.

Dia úgy ragaszkodott a zöld *Orbit*ához, ahogy még én sem a kék *Lucky Strike*-hoz. Budapesten rátalált a város egyetlen boltjára, ahol nylonba csomagolva húszasával is lehetett kapni, oda aztán havi rendszerességgel eljárt felhalmozni a készleteit. Egy kartonnal bármikor örömet lehetett neki szerezni, ezért sem szerette, hogy vonattal járok Berlinbe, hiszen a Rózsa utcai közérten kívül csak a reptéri *duty free shop*okban látott nagy kiszerezést. Az egész mostani látogatásom egy hatalmas lebaszással kezdődött, amiért elfelejtettem rágót hozni Pestről, s ezt a hiányt sem a Szamos marcipán, sem a pusztá jelenlétem nem pótolhatta. Azt a csomagot, amiből itt a vonaton elrágcsáltam néhány darabot, a Hermannplatzon vette, miután az egyik este megint dönert vacsoráztunk, mivel a buli előtt már nem maradt időnk hazamenni. Csak a harmadik éjjel-nappaliban kaptunk zöld *Orbit*ot, ezért lebigy-

gyesztett ajkakkal jelentőségteljes és szemrehányó pillantást vetett rám, amikor a lankás térre kilépve a kezembe nyomta, hogy tegyem el, mert utált bármit is a zsebemben hordani.

Óvatosan emeltem föl az ablak alatti szemetes fedelét, nehogy zajt csapjak. A rágó hozzátapadt a mutatóujjamhoz, s ahogy a hüvelykemmél próbáltam lepiszkálni, annak a hegyére is ráragadt. Hiába igyekeztem csendben

Bánffy Miklós fényképe az intendánsi kinevezése alkalmából (sajtófotó)

csinálni, mire sikerült a szemetesbe ráznom, a kezem többször is megkongatta az üreges bádogládát, amire természetesen fölébredt.

Ne haragudj, mondtam.

Úgyis pisilnem kellett, ásította, és a zene is lejárt. Kilépett a folyosóra, be se húzta maga után a tolóajtót. Hamar visszatért, s szinte magától értetődően mellém ült le. Most már inkább ébren maradok. Te nem nagyon tudsz vonaton aludni, igaz, nézett a szemembe.

Nem csak vonaton, válaszoltam.

Hogyan tudnánk ezen segíteni, kérdezte, majd csukott szemmel a számra hajolt.

Íztelen tapogatózás volt az első csók, szárazon csúsztak meg egymáson az ajkaink. Nyelvem hegyével éreztem, hogy szájsarka fölrpedt egy ponton. Mikor fejünket oldalt fordítottuk, összeakadt az orrunk. Nyitott szájjal nyaltunk egymásba, s a nyelvén Dia csókjának ízét éreztem.

Ölembé hullott a rágó, amikor fölriadtam. Háttal nekem, szinte az arcomba pucsítva turkált az ülésre helyezett sporttáskájában. Ha alacsonyabb dombok vagy kiszáradt szántóföldek mellett haladtunk el, a horizonton már látszott a felkelő nap. A szőke lány és a kreol bőrű fiú még mindig egymásra borulva aludtak. Mire felém fordult, már a kabátja is rajta volt.

Csak sikerült neked is aludni egy keveset, mondta.

Már Vácán vagyunk, kérdeztem.

Aha, hét óra nyolc, pillantott a mobiljára,

három perc késés. Ahhoz képest, hogy át kellett szállnunk...

Nem is rossz, mondtam. Érezhetően lassulni kezdtünk, és mire az érkező állomást jelző első tábla mellett elhaladtunk, már ki lehetett olvasni a feliratot: *Vác*.

Akkor további jó utat, emelte vállára a táskát, kilépett a folyosóra, s óvatosan behúzta a tolóajtót, nehogy fölbressze a többieket. Nem mosolygott vissza és nem intett, csak elindult jobbra, én pedig hiába néztem ki az ablakon, a peron a vonat másik oldalán volt.

Első dolgom volt vécére menni. A csésze aljába vágott lyukon át a sínek közé bámultam. Csak amint kiszakadt belőlem a húgy, jöttem rá, hogy már nyolc órája nem vizeltem, s a hólyagomban egyre csökkenő nyomás hatására visszamenőleg kezdtem szenvedni. Talán ezért sem bírtam aludni. Összekarcolt tükör lógott a mosdókagyló fölött. Sá-

A koronázási munkálatok előkészítése a budai Várban (Fortepan-felvétel)

padt arcomon a máskor divatosra nyírt borosta most ápolatlan hatást keltett, hajtövem zsírosan fénylett, szemem alatt karikák, akár egy fölöslegesen átbulizott éjszaka után.

Leakasztottam a kabátomat a fogasról, mélyen hátradőlve az ülésen magamra terítettem, és végre kinyújtottam a lábam. Fészkelődve túrtam elő nadrágomból a mobilomat, s kelletlenül kidugtam a kezemet a takaró alól, hogy megnézzem az időt. Negyed nyolc múlt. Más esetben épp ilyenkor adom föl a küzdelmet, most azonban örültem, hogy van még remény fél órányi álommentes alvásra. Oldalt fordulva a vállamra akasztottam a kapucnit.

Utolsónak szálltam le, a többi utas már a pályaudvar kijárata felé sietett. Zsibbadó bal lábam miatt csak sántítani tudtam, bár amúgy se volt kedvem részt venni a hétfő reggeli nyüzsgésben. Munkaruhás karbantartók szelepeket pufogtattak, érkező vidékiek rohantak elérni a 7-es buszok valamelyikét, míg mások öltönyben, aktatáskát lóbálva igyekeztek az agglomerációban székelő multicégekhez. Csak megérkeztünk, hallottam a hátam mögül, és egy váll-lapogatást követően integetve sétált el mellettem a körszakállas meg a felesége.

Metróval mentem a Blaháig, hogy legalább az utcákat ne lássam, ha az embereket úgyse tudom elkerülni. A mozgólépcsőnél megállított az ellenőr, mert a pénztárcámban elfelejtettem kicserélni a berlini hetijegyet a budapesti havibérletre. Két nap múlva vehetek is újat, jutott eszembe a dátumra pillantva. Megtorpant mögöttem a sor, és egy testes, őszes-szöke nő úgy nézett rám, mintha le akarna köpni.

Háromszor is Dia berlini kapukódjával próbáltam bejutni a Kőfaragó utcai házba, ahol lakást béreltem. Nem csomagoltam ki és fogat se mostam, csak egy kupacba hánytam a ruháimat az ágy mellé, és boxerban-pólóban magamra húztam a paplant. Nem állítottam be ébresztőt, de mikor végleg kiejtettem volna kezemből a telefont, eszembe jutott, hogy írnom kéne Diának. Megjöttem, majd mesélek, pötyögtem az sms-t, s ez olyan hatást keltett, mintha a hazaúton több dolog történt volna, mint azon a héten, amíg együtt voltunk.

Virginia Woolf

A LÉTEZÉS PILLANATAI

– A Slater-tűnek tompa a hegye

„A Slater-tűnek tompa a hegye – nem vetted még észre?” – fordult meg Miss Craye, amikor Fanny Wilmot ruhájából kiesett a rózsza, és Fanny a zene kábulatában lehajolt, hogy megkeresse a padlóra esett gombostűt.

E rendkívülinek tetsző szavak után Miss Craye leütötte a Bach-fúga utolsó akkordját. Fanny Wilmot tekintete elkalandozott. Valóban elment volna Miss Craye Slaterhez gombostűt vásárolni? Lehetséges, hogy ott állt a pultnál és várt, ahogyan bárki más, átvette a számlába tekert aprópénzt, betette az erszényébe, és egy órával később, az öltözőasztalánál állva kivette a gombostűket? Mit kezd vajon a gombostűvel? Hiszen sohasem törődik az öltözködéssel, csupán a ruháját váltogatja, mint a bogár, télen kék, nyáron zöld színt öltve. Mit kezd vajon a gombostűvel Julia Craye – aki, úgy tűnik, a Bach-fúgák hívős, törekeny világában él, saját kedvtelésére játszik, és csak egy-két órát hajlandó adni az Archer utcai zeneiskolában, ezt is (az igazgatónő, Miss Kingston szavaival) csupa szíves-ségből teszi érte, aki „minden tekintetben a